

(המשך ממחזור 37)
שאליו נכנסה. מונה שקעה בעיסקי ה-
סמים של חברה חדשה.

החבר האמיתי

הכלב

כ אשר החלה את טיפולה הגמילה הייתה מונה מלאת תיקווה. למרות כל צרותיה, היא האמינה במטרה שהציבה לעצמה. אפילו על פרידתה מהשחקן שר-גא הרפו, שעזמו היה במשך שנה וחצי, הצליחה להתגבר. היא הייתה נחושה ב- החלטתה להשתחרר מהסמים, להפסיק את ההסתבכויות החוזרות ונישנות עם המיש-טרה, ולהתחיל בחיים חדשים, ואם נחתה עליה המכה ששברה אותה בבת אחת. למונה היה כלב פוינטר גרמני בצבע חום לבן. לכל מקום שהלכה היה הכלב הענק עימה. סוחרי הסמים בכרם-התימני-נים, שם הייתה מסיגה את הכדורים, הכי-רו אותה מרחוק לפי הכלב הצמוד אליה. "זה החבר האמיתי היחיד שיש לי בחיים," נהגה מונה לומר. "חנץ ממנו אין לי כלום."

בוקר אחד, לפני כחצי שנה, טיילה מונה עם הכלב ליד גן-הכובשים, הסמוך לכרם-התימנים. הכלב האהוב התרוצץ חופשי בכביש. מכונית שתלפה דרסה או-תו למות. אסון זה שינה את מונה כליל. שארית התיקווה שעוד נותרה בה נגמגמה בין רגע. היא הפכה לשבר כלי. מאז נראתה מונה כמישהי אחרת. היא

מונה זוכרת שטיין
אט אט לקראת הסוף

נהגה להסתובב בסימטאות הכרם כשהיא יחסה, בגדיה קרועים, ועל פניה מבט בוהה. לא אחת הסתכסכה עם סוחרי-סמים זה או אחר, וספגה מכות במרוצת. פניה היו חבוטות ומפיעפיעות. פעמים רבות התנוססו מעל עיניה פנסים כחולים, והגרוע מכל: מונה הלכה ונזקקה ליותר ויותר כדורים. לאיש ממכריה לא היה עוד ספק כי היא הולכת בצעדי ענק בדיק בכיוון ההפוך לזה שהציבה לעצמה.

מכה נוספת נחתה על מונה כאשר סר-חרי-הסמים, שבביתו גרה, נשלח לבית הסוהר. באותה עת חזרה אחותו של ה-סוחר מחוץ-לארץ. נוכחותה של הנרקומי-נית בבית לא הייתה לרוחה. אולם מונה שילמה עבור החרד בעליית-הגג לכמה חודשים מראש, והייתה לה חווה על כך. אי אפשר היה להוציאה.

את הכסף לשכירת החדר שילם עבור מונה בעל מיסעדה ידועה בכרם-התימנים, שרשים עליה. הוא גם דאג לשפץ את החדר על חשבוננו. למרות זאת לא הייתה אחותו של סוחר-הסמים מוכנה להשלים עם נוכחותה של מונה. אחרי סיכסוכים ממושכים, שבהם העתרוב גם אח אחר של סוחר-הסמים, הצליחו לבסוף להוציאה מתקומם. מונה נזקקה לרוחבו בחוסר כל. מאז נודדת מונה ממקום למקום. היא

הולכת אחרי כל מי שמוכן להציע לה כמה כדורי סם ומקום לינה. כל הזמן היא עסוקה ברדיפה אחרי עוד ועוד כסף כדי להשיג את הכדורים. סוחרי הסמים בכרם-התימנים ובמקומות אחרים כבר סרים מדרכה. לרובם הייבת מונה סכומי כסף, והיא ממשיכה להתחנן לכמה כדורים על חשבון.

למצב עגום זה הגיעה מונה בנפילה חדה ממרומי הזוהר. היא החלה את הקאריירה שלה ככת יחידה להורים ש-אהבה ופינקו אותה. רח' דיזנגוף הייתה פיתוי גדול עבורה מגיל צעיר. במקום לעסוק בלימודים ככל נערה בת גילה, נמשכה מונה הצעירה לחיי הזוהר. בגיל 15 כבר עשתה את פיסעותיה הר-ראשונות בחוגי הבוהמה. הזאבים המקצו-עים של אותם ימים עטו עליה בתאוה רבה. יופיה הנדיר, הטומן בחובו רמז מפתה, הוא שפילס לה את הדרך.

בביוגרפיה הקצרה של מונה שזורים שמות של גברים רבים שאהבה והיתה נאהבת עלידם. היא ניסתה כבר הכל. היא הייתה דוגמנית צעירה ומבטיחה, שיחקה בכמה סרטים, הופיעה על במת התיאטרון. מכרה בבוטיקים, עבדה במועדוני לילה ואף עבדה כצלמת. אולם הפירסום הרב שבו זכתה במשך 17 השנים האחרונות, היה קשור תמיד ברומנים עם גברים ידו-עים, חלקם נשואים, באהבת אומללות, בסמים ובמישטרה.

פעם אחת החליטה מונה לשנות את חייה. בעל נראה לה כשינוי הולם. היא פגשה ברמי שי, שאותו הכירה מימי לי-דוטה. רמי הצעיר ממנה בשלוש שנים הוא טכנאי במה ומדביק סטפים. לעיתוני-אים סיפרה אז מונה ברגש שהיא רוצה ללד, ולכן היא נישאת לו. ואמנם, השניים התחתנו ברוב פאר והדר, כשהוריה קור-נים מאושר, וכל הבוהמה חוגגת איתם. העובדה שקציני מישטרה הגיעו לחתונה כדי לרחח אחר סמים בסביבה קילקלה במעט את המסיבה. אך הפגם האמיתי בא חודש ימים בלבד אחרי הנישואין: רמי עזב אותה בשל התמכרותה ל"סם המוות" - ההירואין. היא נזקקה לו יותר מאשר לבעל או לילד.

הגירושין הדליקו אצל מונה נורה אדור מה. היא החליטה לעשות משהו בעניין הסמים. מאז עברה כמה טיפולי גמילה. היא הצליחה לעבור מן ההירואין לכדורי החלליף, אך ממעגל הסמים לא השתחררה. הבעייה העיקרית של מונה היא חוסר המודעות שלה למצבה האמיתי. מונה משי-לה את עצמה כי היא מתקדמת לקראת הגמילה המוחלטת. לצורך זה היא מקיפה את עצמה בשקרים, שלפעמים קשה לה-אמין כי היא באמת מאמינה בהם. במצב זה הולכת מונה ושוקעת עמוק ועמוק יותר, מבלי שתהיה מודעת לכך. למונה חשבה תדמיתה בציבור. היא מספרת כל העת למכריה כי היא הולכת ומתאוששת, ומכחישה את העובדות הטופ-חות על פניה. מונה גם מכחישה כי היא זאת שנמצאה נטולת הכרה בגן-מאיר.

דעיכה

איטית

ב ימים האחרונים חזרה מונה להת-גורר בבית הוריה. היא מסתגרת כל העת בבית, ויוצאת רק כדי להשיג את הסמים. כל עוד יהיו אלה ברשותה, יכיר לה מונה לנוח מעט מצרותיה, אך ברגע שתכסף לרכישתם יגמר, תיאלץ מונה לחזור לרחובות. גופה ידווש זאת ממנה. רבים מיידידה של מונה ניסו בתקופות שונות לעזור לה. כמה מהם לקחו אותה תחת חסותם, וניסו לדרבן אותה להיגמל. אולם מונה אינה צריכה בדירבון. רצונה להיגמל הוא עו. אילו יכלה, הייתה משל-מת כל מחיר שבועולם כדי לצאת מן ה-מבו הסתום שאליו נקלעה. המכשול הג-יחיד העומד בדרכה הוא גופה, שהתרגל לקבל את מנת הסם היומית. כנגד זה לא הצליח עוד איש לעזור לה.

אותות הסמים ניכרים היטב בפניה ובי-גופה של מונה. הם כירסמו בה את אט אט במשך השנים. מי שרואה היום את מונה, לא יכול להאמין כי זאת אותה נערה מלאת חיים, שרק לפני כמה שנים הייתה מלכת הבוהמה. כיום מונה היא שבר כלי. הידיים הקרובים המעטים שעוד נות-רו לה, יודעים את האמת: מונה מת-קרבת אל הסוף. היא הולכת ודועכת מבלי שתרגיש בכך. אם לא תימצא לה בקרוב ישועה, היא תיגמר.

ב משך שנה תמימה הסתובב לו יהודה חזן כמלך בפרקליטות המרכז. הוא היה עובר במיסדרונות הפרקליטות ומחלק ברכות שלום וענוויראש לפרקליטים ולפרקליטות כשליט אל נתיניו. הוא קרא להם בשמותיהם הפרטיים והעביר ביי-קורת על דרך. ניהול המישפט. יהודה חזן אינו איש מישר-המישפטים, ולא פקיד בכיר בממשלה. יהודה חזן הוא

אחרי עדותו נכלא עקב עבירה נוספת באותו בית-סוהר שבו כלואים האנשים נגדם העיד. דק בנס ניצל ממוות כאשר אסיר תקף אותו בבית-הסוהר.

עבריו מדרגה ג', שעיסוקו העיקרי היה קניית רכוש גנוב מעבריינים. הדבר שהפך אותו למלך בעולם המיש-פט הישראלי הייתה העובדה כי הוא הסי-כים להפוך עדי-מדינה ולהעיד נגד סבלי נמל-התעופה בן-גוריון, שנאשמו בעשרו-תיהם בגניבות משקי-מטען במטוסים. זמן רב נמשכו הגניבות בנתב"ג והמיש-טרה כמעט נואשה מלשים להן קץ. עד שביום חורף גשום, לפני כשנתיים, נעצרו במחסום מישטרי יהודה חזן ואהרון ("אהרונצ'יק") לויאשווילה, כאשר בגרבי-הם ועל ריצפת מכוניתם מפורזים ילדו-מים ואבנייהן בערך של מיליוני לירות.

עבריו קטן

וערמומי

ה מישטרה הכירה את חזן מעבירות קודמות שביצע, ואחרי חקירות מור-שכות התברר כי הפעם הוביל אותם העבריון הוותיק אל לב ליבה של גניבת ההילומים הגדולה בנתב"ג. המישטרה והפרקליטות, שהיו מעוניינות להעמיד לדין את העבריינים הרבים ש-התגלו בפרשה זו ולהרשיעם, היו זקוקים לראיות קבילות בבית המישפט. איש מה-סבליים, שרובם היו גרונינים, לא היה מוכן לפתוח את פיו ולחשוך על חבריו. חזן התמקח עם אנשי הפרקליטות והצי-ליח לחתום על הסכם ולהפוך לעדי-מדי-נה נגד הסבליים וקוני היהלומים, גם בהס-כם זה הצליח להשיג את התנאים הטובים ביותר עבורו. הוא קיבל שמירה מישטר-תית למשך כל תקופת המישפטים, והבי-טחה כי הוא לא יועמד לדין על חלקו בקניית הרכוש הגנוב. הוא אף הצליח להוציא מהפרקליטות היתר, כי לא יעיד נגד ידידו אהרונצ'יק, אשר נתפס יחד עימו, "מכיוון שהוא כמו אבא שלי".

מי הם עדי המדינה

המישפטים החלו בקצב רצחני, כמעט מדי יום התנול מישפט נגד כמה סבליים בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, והכובב של כל המישפטים הללו היה העבריון הקטן והערמומי חזן. מהר מאוד גילה את חינויותו להצלחת המישפטים, והתנזר בהתאם. הוא לעג לסניגורים, ביקר את החובעים ואפילו קרא בבית-המישפט ל-פרקליטת מחוז המרכז, שרה סירוטה, בשמה הפרטי. הוצפתו הרגיזה את אב בית-הדין, השופט דב לוי, שהעיר לו כי הוא מדבר על "גברת סירוטה", אבל חזן, בחיכוך הערמומי, אמר: "בשבילי היא שרה".

אחרי תקופה של כחצי שנה, שבה הוח-זק חזן במיתקן מישטרי, החליט כי יהיה זה די בטוח לעבור להתגורר בביתו, כאשר שוטר ישמור עליו בצמידות. וכך היה מופיע בבית-המישפט בליוויית שומרו הפרטי.

רוב המישפטים הסתיימו. ולמרות עברו ואופיו היה חזן עד אמין ואינטליגנטי. הוא זכר פרטים בדיוקנות, עמד בתקיפות בחקירות הנגדיות שערכו לו עשרות עורכיידין, והיה אחראי, בסופו של דבר, להרשעתם של עשרות סבליים ששרחו. המדינה הבטיחה לחזן כי עם תום עדותו תעזור לו לעזוב את הארץ. חזן רצה להגר לארצות-הברית והמישטרה השתדלה לה-ציא עבורו אשרת-כניסה למדינה זו. בת-חילת השנה נתפס חזן יחד עם שמעיה אנג'ל ועוד אנשים כאשר ניסה לסחוט כסף באיומים מיהלומן.

אחרי סיום המישפטים ויתר חזן על השמירה המישטרית הצמודה. נסע ל-ימים אחדים ללונדון. כישר חזר לארץ נתפס בעבירה החדשה. על עבירה זו לא כיסה הסכם החסיונות עם הפרקליטות, והוא הועמד לדין בפני אותו בית-מיש-פט שבו העיד כל כך הרבה פעמים במשך השנה האחרונה - נגד אחרים.

עם סכין

גילוח ביד

ב מרות טיעוני ההגנה המרשימים של הסניגורית שלו, עורכת-הדין גירה לייסקי, שאותה הכיר כאשר הגנה על חלק מהסבליים הגרונינים וחקרה אותו חקירה נגדית נמרצת, הורשע חזן. השופט שמואל קוארט גור עליו חמש שנות מאסר.

חזן חזר לבית-הסוהר, והוכנס לתא בודד בכלא רמלה. הגיבור השחצן, אשר התהלך כתרנגול בפרקליטות, הפך לשבר כלי מפתוד בכלא. הוא חשש מכל פתיחת עקב עדותו ישבו בתאים סמוכים באותו בניין. גם הסוהרים ברמלה, רובם בני העדה הגרונינית, לא ראו בעין יפה את העבריון שהעיד נגד חבריהם. יום אחד התנפל עליו בחצר הכלא עבריון השפוט לאסור עולם על רצה. העבריון, שלא היה קשור כלל למישפט נתב"ג, ניסה לרצחו בסכין גילוח. חזן הוריו הצליח להתחמק בשריטה קלה בלבד בפניו, אך מאז לא העז לצאת מתאו-עורכת-הדין לייסקי פנתה בשמו לשלטר וות הכלא וביקשה מהם להעבירו לאגף המעצרים, שם מרגיש חזן בטוח יותר. אחרי שחזן הורשע בעבירת החסיונות באיומים, הגיע אחד מהמישפטים שבהם העיד לעירעור בפני בית-המישפט העליון. חזן הסיגוריים בתיק זה טענו כי הרשעתו של חזן אחרי שהעיד בתיק היא עובדה חדשה, המצדיקה בדיקה נוספת של עדי-תו, וקביעה כי האיש היה ונשאר עבריון בלתי-אמין וחסר מצפון. היה זה כמה ימים אחרי הצהרת שני הרבנים הראשיים שפסלו עוהם של עדי-מדינה.

השופט יצחק כהן קיבל את עדותו של חזן, וקבע בפסק-דין חרישמיני כי עדי-מדינה, עם כל שאט הנפש שהם מעוררים, הם עדים חינוניים. לולא עדויות כאלה שחזן עבריינים רבים מטיילים חופשי, בבני-החזן מוחלט. ולכן שיטה זו היא הרע במיעוטו.

המבט שלא

הבטיח טובות

ע ד נוסף במישפט נתב"ג היה מקסיס לוסקי. גם הוא היה, כמובן, שותף לחלק מהגניבות מתוך המטוסים, והסכים להפוך עדי-מדינה. אולם הוא לא היה קשוח וערמומי חזן. ולכן, בהסכם שנחתם עימו